

Kirkkoneuvos Seppo Häkkinen

Puhe Kirkkohallituksen evankelioimistyön toimikunnan kokouksessa 26.11.2007

Lokakuun 23. päivä Viking Linen laiva Ålandsfärjan täräytti näkyvälle karille hyvässä säässä Maarianhaminan ulkopuolella. Pikku uutinen parin viikon takaa lehdessä (HS 16.11.2007) kertoi tapahtumalle syyn: ”Vahtivuorossa ollut perämies katseli tietokoneelta työvuorolistaa eikä seurannut laivan kulkua. ... Meriselityksessä todettiin keskiviikkona Maarianhaminassa, että toinen merimies oli saanut kuulla muutoksista Maarianhaminan ja Kapellskärin väliseen liikenteeseen. Hän pelkäsi tästä aiheutuvan perheelleen ongelmia ja ryhtyi selvittämään syksyn työvuorolistaa. Perämies ei huomannut laivan lähestyvän Maarianhaminaa. Kapteeni huomasi virheen noin puoli minuuttia ennen karilleajoa, ja hidasti laivan vauhtia.”

Tuo pikku-uutinen jäi askarruttamaan mieltäni. Tapahtuneen haverin syy on hyvin inhimillinen. Laiva ajautuu karille, kun varsinainen tehtävä jää syrjään, muut asiat täyttävät mielen ja vievät huomion. Työvuorolista ja sen vaikutukset perheelle ovat tärkeitä asioita. Mutta siihen perehtyminen ei ollut vahtivuorossa olleen perämiehen tehtävä. Hänen piti ohjata laivaa. Se oli varsinainen tehtävä.

Yksi tunnetuimpia vertauskuvia kirkosta on laiva. Minkä verran me puuhailemme työvuorolistojen, palkkausjärjestelmän uudistamisen, hallinnollisten päätösten ja organisaatiokaavioiden, strategioiden ja visioiden, loputtomien uudistusten ja suunnitelmien kimpussa? Ne ovat tärkeitä ja varsinkin suuren kirkon työssä välttämättömiä. Mutta käykö samalla salakavalasti niin, että varsinainen tehtävä unohtuu?

Tai minkä verran kirkkona meiltä menee aikaa keskinäiseen riitelystä ja syyttelyyn, arvostelemiseen ja kritisoimiseen? Ovatko Teuvo V. Riikosen (Lippa silmille ja liukuun, s 65, 67) luomat karikatyyrit Ernesti Rinta-Ylä-Harju-Joupista ja Helena Hipiästä liiankin totta? ”Vanhauskoiselle Ernestille usko ei ole vain uskomista, vaan ennen kaikkea vastustamista. Siksi hän vastustaa uutta Raamatunkäännöstä, uutta virsikirjaa, uutta kirkkolakia, uutta käsikirjaa, uutta jumalanpalvelusta, uutta virkakäsitystä ja kaikkea muuta uutta paitsi Uutta testamenttia.” ”Helka Hipiä kertoo olevansa avarahenkisen ja hyväksyvänsä kaikki muut paitsi Kansanlähetyksen, Raamattuopiston, Kansan Raamattuseuran, SLEY:n, OPKOn, Kylväjät, Sanansaattajat, rukoilevaiset, körttiläiset, lestadiolaiset, uukuniemeläiset, vapaat suunnat, Luther-Säätiön, Paavalin Synodin, Condordian, Rimpiläisen, Anssi Simojoen, Sakari Korpisen, Petri Hiltusen, Teologisen Instituutin, Eero Junkkaalan, vanhan virsikirjan, vanhan jumalanpalveluksen, vanhat kirkkorukoukset, vanhat perinteet, vanhat ystävät ja vanhan testamentin. Kaiken muun Helena hyväksyy.”

Tässäkö on koko kuva kirkosta, sen jäsenistä ja työntekijöistä? Olemmeko tällaisella joukolla vaarassa ajautua karille vai olemmeko jo karilla? Erityisesti näin vanhan kirkkovuoden lopun ja uuden kirkkovuoden alun välissä tätä peruskysymystä on syytä kysyä. Evankeliumikirjamme kuvaus tuomiosunnuntaista sanoo: ”Kirkkovuoden viimeinen sunnuntai liittyy samalla seuraavaan sunnuntaihin, adventtiin. Kirkkovuoden alussa ja lopussa – tai lopussa ja alussa – kuuluu sama viesti: Jumala lähestyy meitä Kristuksessa ja asettaa meidät kasvojensa eteen. Ihminen on vastuussa teoistaan ja tekemättä jättämisistään.”

Erityisesti meille kirkon työssä oleville tämä on vakavaa puhetta. Olisi niin helppo yhtyä nykyajan virteen ja puhua oikeuksista, eduista, tarpeista, työvuorolistoista ja muusta sellaisesta sekä samalla jättää varsinainen tehtävä ja siihen kuuluvat vastuut ja velvollisuudet

vähemmälle. Tänään meitä muistutetaan siitä, kuinka tärkeää on keskittyä kirkon perustehtävään, siihen missioon, jonka Kristus kirkolleen antoi, julistaa evankeliumia sanoin ja teoin tässä maailmassa. Tuomiosunnuntain vanhassa evankeliumissa asetetaan lähimmäinen peiliksi. Se, miten kohtelemme vähimpiä veljiämme ja sisariamme, paljastaa suhteemme Jumalaan. Omin voimin emme kykene rakastamaan lähimmäistämme, emme jaksakaan pysyä olennaisimmassa, omassa viisaudessamme olemme jatkuvassa vaarassa eksyä toisarvoiseen ja joutua karille. Siksi nöyrä pyyntömme tänä aamuna on kuluvan viikon psalmin rukous:
”Sinuun minä turvaan – osoita laupeutesi jo aamuvarhaisesta! Sinun puoleesi minä käänny – opeta minulle tie, jota kulkea! (Ps. 143:8)